

ΥΨΩΜΑ 731 : ΟΙ ΝΕΕΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ (9-3-1941)

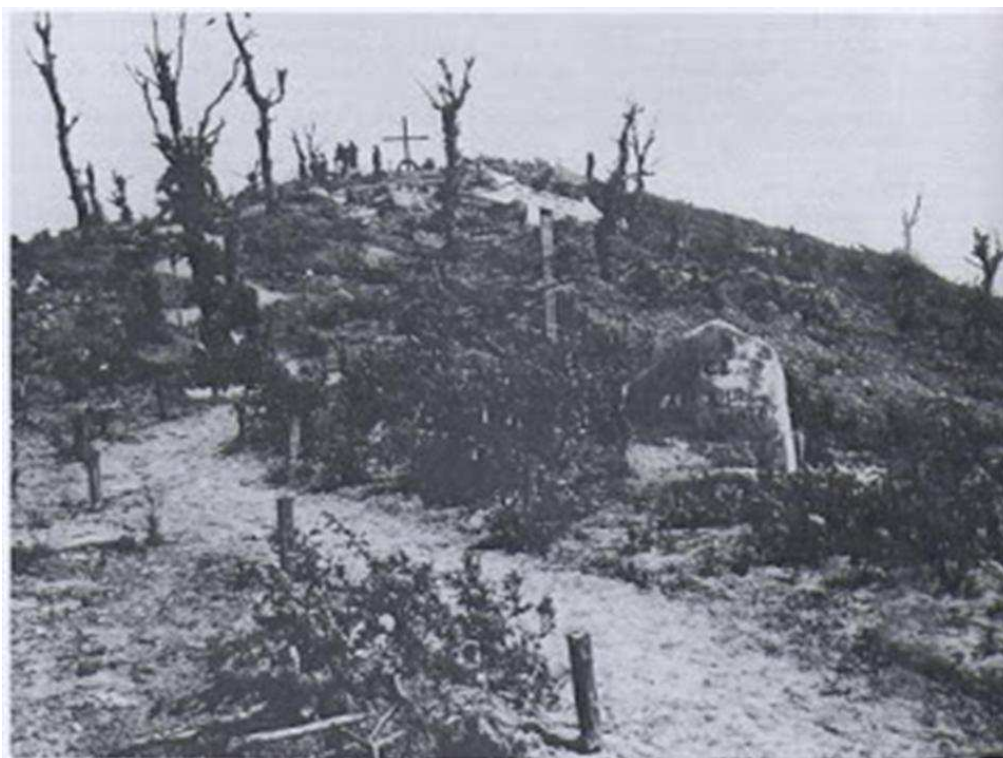
Γονική Κατηγορία: [Ιστορική Βιβλιοθήκη](#)

Κατηγορία: [Έπος 1940 - 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος](#)

Δημοσιευμένο στις Πέμπτη, 25 Οκτώβριος 2012 03:00

Από τον/την Τότογλου Ευάγγελος

Προβολές: 2064

Tideon : Διαβάστε την εκπληκτική και άγνωστη ιστορία των νέων Θερμοπυλών. Με 100.000 βλήματα σε ένα τόσο μικρό ύψωμα λογικά δεν έπρεπε να ζήσει κανένας οργανισμός... Κι όμως οι Έλληνες μαχητές οπλίστηκαν με υπερφυσική δύναμη και νίκησαν

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 : Ηχηρό «ΟΧΙ» βροντοφώναξε ο ελληνικός λαός δια μέσω του στόματος του τότε δικτάτορα Ιωάννη Μεταξά στη φασιστική Ιταλία. Τότε λοιπόν, με το χαμόγελο στα χείλη, οι μεραρχίες της μικρής μας Ελλάδας αντιτάχθηκαν απέναντι στις μεραρχίες μιας μεγάλης αυτοκρατορίας με άφθαστο ηρωισμό και μαχητικότητα. Ψυχή εναντίον πυρός και σιδήρου. Μια άνιση αριθμητική μάχη. Οι ελπίδες λίγες για τους λίγους και πολλές για τους πολλούς. Η ψυχή όμως των Ελλήνων μαχητών μίλησε και το ηθικό εκτοξεύτηκε μετά τις πρώτες νίκες. Το θαύμα είχε γίνει. Η Ιταλική αεροπορία, που στην ουσία είχε και την εναέρια υπεροχή, τα άρματα τελευταίας για την εποχή τεχνολογίας, τα πολλαπλάσια σε όγκο πυρός βλήματα και σφαίρες, οι μυριάδες των μυριάδων στρατιώτες δεν κατάφεραν να κάμψουν την ελληνική ομοψυχία. Μα και η Ελληνική πλευρά, παρόλο που οργανώθηκε στρατηγικός άρτια και εκμεταλλεύθηκε κάθε σπιθαμή του εδάφους, αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα μέσω των πυρών, εφοδιασμού και φυσικά έναν αντίπαλο εξοπλισμένο στο έπακρο και αριθμητικά ανώτερο.

Ακολούθησαν επικές μάχες. Αργυρόκαστρο, Κορυτσά, Χειμάρρα και πολλές ακόμα περιοχές περιήλθαν στην κατοχή των Ελληνικών δυνάμεων. Ο Μουσολίνι, ο ενορχηστρωτής αυτής της επιθέσεως εναντίον της μικρής μας Ελλάδας, ευχόταν να μην είχε ξεκινήσει ποτέ αυτόν τον πόλεμο. Οι μεραρχίες του διαλύονταν μπροστά στις χαλύβδινες γραμμές του αντιπάλου. Οι στρατηγοί του, ανίκανοι να συμμαζέψουν τα ασυμμάζευτα. Είχε διασυρθεί σε εξευτελιστικό βαθμό παγκοσμίως και, στην ουσία, χάρισε δόξα στο αντίπαλο στρατόπεδο, στους λιγοστούς Έλληνες. Όλη η Ευρώπη και όλος ο κόσμος επευφημούσε τον ηρωισμό των Ελλήνων μαχητών, που αποδείκνυαν ότι είναι άξιοι συνεχιστές των προγόνων τους.

Βαρύ λοιπόν το πλήγμα για τους Ιταλούς. Βαρύς όμως ήταν και ο φόρος ζωής και αίματος των Ελλήνων. Οι πορείες συνεχείς. Το βάθος κατά το οποίο είχαν προχωρήσει οι Έλληνες εντός του αλβανικού εδάφους κυμαινόταν από 30 έως και 80 χιλιόμετρα, αναλόγως της τοποθεσίας. Οι θερμοκρασίες πολικές. Περίπου για τέσσερις μήνες μάχονταν κάτω από αντίξοες συνθήκες και ο υδράργυρος είχε σταματήσει στους μείον 20. Το χιόνι ξεπερνούσε τα δύο μέτρα. Οι νεκροί από τις παγοπληξίες ήταν περισσότεροι από τους νεκρούς της μάχης. Στρατιώτες κείτονταν νεκροί από το ψύχος στη σκοπιά, στα ορύγματα και οι πιο "τυχεροί" έφευγαν για κόσμο μακρινό μέσα στον ύπνο τους χωρίς να ξαναδούν ποτέ μάνα, αδέρφια, γυναίκα, παιδιά και φίλους. Και ο φασίστας επέμενε. Πίστευε. Ήλπιζε ότι θα έχει έστω και μία μάχη νικηφόρα σε βάρος αυτών που έριξαν το γόητρό του, αυτών των

αθανάτων.

Μέσα λοιπόν στην απόγνωση που συγκλόνησε την Ανώτατη Πολιτική και Στρατιωτική Ηγεσία της Ιταλίας, ο Μουσολίνι κηρύσσει μια δεύτερη, μια μεγαλύτερη επίθεση εναντίων των Ελλήνων, που έμεινε στην ιστορία ως η «Μεγάλη Εαρινή Επίθεση των Ιταλών». Αποφασίζοντας να διευθύνει προσωπικά την όλη ενέργεια συγκέντρωσε στην περιοχή της επιχείρησης ότι διαθέσιμο είχε, στρατολογώντας ακόμα και υπυργούς του, εμμένοντας στην απόφαση να θυσιάσει ακόμα περισσότερους συμπατριώτες στρατιώτες του και να συνεχίσει αυτόν τον φρενήρη πόλεμο.

Οι Έλληνες δε βρέθηκαν απροετοίμαστοι. Το περιμένουν. Ξέρουν τις ενέργειες του αντιπάλου. Τι ψυχή! Να περιμένεις το θάνατο ενώ ξέρεις ότι έρχεται, ενώ ξέρεις ότι αν φύγεις θα σωθείς. Οι νικηφόρες επιθετικές ενέργειες των Ελλήνων σταματούν. Οργανώνονται αμυντικά. 9 Μαρτίου 1941. Η μάχη ξεκινά. 17 ημέρες κόλασης. Είναι χειρότερο απ' ό,τι περίμεναν. Το κύριο βάρος ρίχνεται στο ύψωμα 731. Εκεί οι σύγχρονοι '300' προσπαθούν πάση θυσία, ξεπερνώντας πολλές φορές τον εαυτό τους και τα όριά τους, να κρατήσουν το περιμάχητο ύψωμα. Αν δεν το καταφέρουν, διασπάται το μέτωπο και καταρρέει όλη η αμυντική γραμμή με ολέθριες συνέπειες.

Πιο συγκεκριμένα, ο Μουσολίνι μέσα στον πανικό του, επιστρατεύει τους πάντες, ακόμα και γόνους εξεχουσών οικογενειών για να πετύχει έστω και μία νίκη προτού επέμβουν οι σιδερόφρακτες στρατιές του Χίτλερ. Και ναι! Σπάει κάθε ρεκόρ! Καταφέρνει να συγκροτήσει 25 Μεραρχίες, 140.000 περίπου άντρες και τις βάζει να αναμετρηθούν εναντίον μόνο μίας κι εκείνης μειωμένης συνθέσεως, αφού αριθμούσε μόνο περί τους 3.000!!! Τα νούμερα του βγαίνουν! Είναι σίγουρος πως θα παρελάσει έφιππος στην πρωτεύουσα της Ελλάδος, στην Αθήνα, καβάλα σε ένα άσπρο άλογο! Μάλιστα αποφασίζει να διευθύνει ο ίδιος προσωπικά την επιχείρηση με κωδικό όνομα «PRIMAVERRA», δηλαδή «Άνοιξη». Γιατί αυτό πίστευε! Ότι θα ξημερώσει η δική του άνοιξη μετά από αυτήν την ορμητική και θυελλώδη επίθεση την οποία σχεδίαζε.

Η Ελληνική πλευρά δεν πανικοβάλλεται: αν και οι ενισχύσεις ήταν περιορισμένες, το ηθικό ήταν σε αρκετά υψηλό επίπεδο για να λιγοψυχήσουν. Δε το βάζουν κάτω και ξεκινούν πρόχειρες αμυντικές οχυρώσεις: συρματοπλέγματα, λαγούμια και ορύγματα μάχης κατά κύριο λόγο. Πολλές φορές, λόγω έλλειψης σκαπανικών, σκάβανε ολόκληρα ορύγματα με τα χέρια, ακόμα και με κουτάλια! Τέτοια θέληση είχαν να υπερασπίσουν το πάτριο έδαφος οι Έλληνες στρατιώτες.

Ο Μουσολίνι δίνει το σύνθημα. Ρίχνει το κύριο βάρος των δυνάμεών του στο πιο ευάλωτο, από εδαφικής απόψεως, σημείο, ένα απλό χωματοβούνι με υψομετρικό 731 στους πρόποδες του όρους Τρεμπεσίνα. Δεν υπολογίζει όμως ότι εκεί απέναντι βρίσκεται το ηρωικό II/5 Τάγμα του Βολιώτη Διοικητή Δημήτριου Κασλά, ο οποίος έδωσε σαφείς εντολές στους στρατιώτες του: «Έστω κι ένας να μείνει εδώ πάνω, το ύψωμα θα αντιστέκεται!» Αγνοώντας λοιπόν όλα αυτά, ο Ιταλός Φασίστας ανεβαίνει στο απέναντι ύψωμα το Κόμαριτ για να παρακολουθήσει, όπως ο ίδιος είπε, τον περίπατο των ανδρών του.

Να σημειώσουμε πως το Κόμαριτ βρισκόταν σε απόσταση βολής από το Ελληνικό Πυροβολικό! Τόση λύσσα είχε να δει τις Ελληνικές δυνάμεις να συνθλίβονται, ώστε η ιστορία τον κατέγραψε ως τον μοναδικό ηγέτη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που είδε από τόση κοντινή απόσταση πολεμική σύγκρουση. Ως άλλος Ξέρξης λοιπόν, έκασε να δει αυτό που δεν πραγματοποιήθηκε ολόκληρο το χειμώνα του 1940, τη σύνθλιψη των Ελληνικών δυνάμεων.

9 Μαρτίου 1941, Κυριακή της Ορθοδοξίας, Μνήμη των Αγίων Σαράντα, ώρα 06:00 το πρωί. Η τιτανομαχία ξεκινά. Δαυίδ εναντίον Γολιάθ! Ψυχή εναντίον μετάλλου! 300 πυροβόλα στρέφουν τις κάννες τους στο ύψωμα 731, το οποίο σφυροκοπείται ακατάπαυστα με βλήματα πυροβολικού ποικίλου διαμετρήματος. Έπεσαν σύνολο 100.000 βλήματα μέσα σε δύο ώρες! Σε μισή ώρα δεν είχε μείνει δέντρο όρθιο στην κορυφή, σε μιάμιση ώρα τα πάντα ανασκάφτηκαν και σε δύο ώρες το ύψωμα είχε ρημαχτεί ολοσχερώς! «Και οι πέτρες γίναν άχνη!» Φώναξε ενθουσιασμένος ο Μουσολίνι που έβλεπε με τα κυάλια του από απέναντι! Τι να δει δηλαδή; Παντού αιωρούνταν σκόνη και καπνός! Και δίνει το πράσινο φως για την επίθεση των πεζοπόρων τμημάτων.

Το Ελληνικό Πυροβολικό προσπάθησε από την πλευρά του με πυρά ανάσχεσης να ανακόψει την προέλαση των τμημάτων αυτών και προξένησε σημαντικές απώλειες. Δεν επαρκούσαν όμως για να ανακόψουν την εχθρική επίθεση, οπότε και οι Ιταλοί ξεπερνούν το φραγμό των πυρών αυτών και αρχίζουν την ανάβαση στο ύψωμα. Προχωρώντας, και σε απόσταση 50 μέτρων από την κορυφή, αντιλήφθηκαν ότι δεν επέζησε κανείς από το σφοδρό βομβαρδισμό του υψώματος και περιχαρής ανακοινώνουν μέσω ασυρμάτου την πρώτη τους νίκη, την κατάληψη του υψώματος 731. Ένα χαμόγελο διαγράφεται στο πρόσωπο του Μουσολίνι, ο οποίος δέχεται με χειραφίες τα συγχαρητήρια των στρατηγών του. Η ήττα των Ελλήνων φάνταζε κοντινή.

Όμως τότε έγινε ένα θαύμα. Μέσα από τα χώματα, τις πέτρες, τα κομματιασμένα συρματοπλέγματα και τους ξεκοιλιασμένους γαιόσακους, φάνηκαν να ξεπετάγονται άνθρωποι! Η μήπως δεν ήταν άνθρωποι αλλά μετενσαρκώσεις αρχαίων πολεμιστών; Όχι! Ήταν οι λιγοστοί Έλληνες του Κασλά, οι ηρωικοί υπερασπιστές του υψώματος, που ήθελαν να μετατρέψουν την επιχείρηση της Άνοιξης του Μουσολίνι σε πραγματικό εφιάλη! Μαυρισμένοι από τους καπνούς των εκρήξεων με τα χώματα να πέφτουν από πάνω τους, οι Έλληνες ανασηκώθηκαν, έσφιξαν στο μάγουλο το όπλο, σημάδεψαν, και άρχισαν να ρίχνουν στο ψαχνό. Οι Ιταλοί αιφνιδιάζονται και καθλώνονται. Βλέπουν κι

άλλους να ξεπετάγονται σα μανιτάρια από το έδαφος και με την ιαχή «Αέρα» να ορμούν καταπάνω τους! Το μπόι τους έφτανε ίσα με τον ουρανό! Κι εκεί που προχωρούσαν σίγουροι και περήφανοι, τώρα υποχωρούν άτακτα καταδιωκόμενοι από τους εξαγριωμένους Έλληνες.

Ο Μουσολίνι απογοητευμένος πετά τα κιάλια του κάτω! Ρωτά ξανά και ξανά με ποιους τα βάλανε. Μήπως με αρχαίους Θεούς, ή μήπως με φαντάσματα; Ή ακόμα χειρότερα με δαίμονες που ξεπετάγονται από τη γη;

Και το ύψωμα σφυροκοπείται από το Ιταλικό Πυροβολικό και πάλι και πάλι και πάλι, με αμείωτη ένταση. Όλμοι, πυροβόλα κάθε διαμετρήματος, ακόμα και η αεροπορία πήρε μέρος στις απεγνωσμένες προσπάθειες για την εκπόρθηση του υψώματος. Μάταια όμως! Τα Συντάγματα και οι Ιταλικές μονάδες διαλύονται η μία μετά την άλλη με τα πτώματα να μαζεύονται και να πληθαίνουν μπροστά από το ύψωμα. Οι Έλληνες στρατιώτες όμως, μπορεί να λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα, αλλά παραμένουν αμετακίνητοι στις θέσεις τους. Η νύχτα τους έβρισκε όλους εξαντλημένους, αλλά δε ζητούν, παρά μόνο χειροβομβίδες και σκαπανικά εργαλεία. Και η εικόνα της φυγής των Ιταλών θα επαναλαμβανόταν με συστηματική ακρίβεια για περισσότερο από δύο εβδομάδες.

11 Μαρτίου 1941: Οι Ιταλοί αλλάζουν τακτική και εκμεταλλευόμενοι την πυκνή ομίχλη που επικρατούσε εκείνο το πρωινό, και χωρίς προπαρασκευή Πυροβολικού, περνούν απαρατήρητοι από τα πλάγια του υψώματος, μέσα από μια χαράδρα, ώστε να βγουν στην πλάτη των Ελληνικών γραμμών και να τους περικυκλώσουν. Στέκονται όμως πάρα πολύ άτυχοι. Πρώτον, διότι από τυχαίο γεγονός γίνανε αντιληπτοί από το III/19 Τάγμα Σερρών με Διοικητή το Λοχαγό Κουτρίδη, το οποίο ερχόταν να αντικαταστήσει το εξαντλημένο από τον αγώνα II/5 Τάγμα των Θεσσαλών και δεύτερον διότι η ομίχλη, κατά τη διέλευσή τους μέσα από τη χαράδρα διαλύθηκε. Τότε, Θεσσαλοί και Μακεδόνες περικύκλωσαν τη μονάδα των Μελανοχιτώνων, των πιο φανατικών Ιταλών στρατιωτών. Το πυρ γενικεύτηκε και ακολούθησε πραγματική σφαγή: 250 νεκροί Ιταλοί, 501 αιχμάλωτοι! Το φάσμα μιας νέας ταπεινωτικής ήττας για τους Ιταλούς γινόταν πραγματικότητα.

14 Μαρτίου 1941: Ημέρα κομβικού σημείου. Οι Ιταλοί μετά από μέρες, καταφέρνουν να ανέλθουν στο ύψωμα 731 και όλα πλέον κρέμονται από μία κλωστή. Η ελληνική ανδρεία όμως, σαν βρόντος από κάπου ψηλά αντιλαλεί και μια κραυγή ακούγεται, που πάντοτε σημαίνει πολλά και κάνει τους εχθρούς να κοντοστέκονται: «Αέραααα!» Ο Λοχαγός Κουτρίδης επικεφαλής μια μικρής ομάδας επιχειρεί την ανακατάληψη του υψώματος. Όλοι παίρνουν θάρρος και τον ακολουθούν. Πλέον, πάνω στο αιματοβαμμένο ύψωμα, Έλληνες και Ιταλοί, δεν πολεμούν συμβατικά. Παλεύουν, με γροθιές, με ξιφολόγχες, με πέτρες, μπερδεμένοι αναμεταξύ τους, σκληροί, αλύγιστοι, φονικοί. Δεν ήταν άνθρωποι, αλλά φρενιασμένα θηρία. Οι Ιταλοί ανησυχούν. Τα πράγματα θα πάνε ξανά στραβά γι' αυτούς. Πράγματι, η κατοχή του υψώματος από μέρους τους αποδείχτηκε πρόσκαιρη, ενώ οι Μεραρχίες Κάλιαρι, Πούλιε και Μπάρι εξολοθρεύτηκαν στην κυριολεξία! Περίπου 12.000 Ιταλοί αξιωματικοί και οπλίτες κείτονταν νεκροί μπροστά από το 731, και αυτό κάθε άλλο παρά απαρατήρητο μπορούσε να περάσει. Άγγιξε τα όρια της παραφροσύνης, ενώ η δυσωδία άρχιζε να γίνεται ιδιαίτερα ενοχλητική για τους Έλληνες στρατιώτες.

19 Μαρτίου 1941: Από την αυγή το εχθρικό πυροβολικό και οι όλμοι εντείνουν τα πυρά τους και ο ρυθμός που ακολουθούν είναι καταιγιστικός. Προμηνύεται αποφασιστική μάχη. Το πυροβολικό σταματά, όμως ένας βόμβος ακούγεται! Άρματα! Ο Μουσολίνι παίζει και το τελευταίο του χαρτί. Τα ερπυστριοφόρα, αφού πέρασαν από τη χαράδρα με τα 12.000 πτώματα, κονιορτοποιώντας ότι υπήρχε μπροστά τους, άρχισαν να ανεβαίνουν ανενόχλητα το ύψωμα, μιας και από Ελληνικής πλευράς απουσίαζαν τα αντιαρματικά όπλα. Τα άρματα δεν ήταν μόνα τους! Τα συνόδευαν 200 άντρες «Αρντίτι». Ο όρος σημαίνει «Παθιασμένοι πολεμιστές».

Οι Έλληνες πολεμιστές όμως αποδεικνύονται πιο παθιασμένοι. Ξεκινούν ένα είδους πετροπόλεμο με χειροβομβίδες και μολότοφ εναντίον των αρμάτων, ενώ ορμούν εναντίον των «Αρντίτι» με τις λόγχες πάνω στα όπλα. Οι γενναίοι του Μουσολίνι καταβάλλουν απεγνωσμένη προσπάθεια για να πείσουν τους αντιπάλους τους ότι δεν πτοούνται. Αγωνίζονται να επιδείξουν περιφρόνηση ακόμα και γι' αυτή τη ξιφολόγη, όμως πάνω στον πανικό και στην ένταση τα πράγματα γίνονται χειρότερα γι' αυτούς, όταν επεμβαίνουν τα άρματα μάχης που τους συνοδεύουν. Τα θεριστικά πυρά τους δεν ξεχωρίζουν Έλληνες από Ιταλούς και η κατάσταση ξεφεύγει από κάθε έλεγχο.

Και πάλι όμως ο Λοχαγός Κουτρίδης έρχεται να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά. Μαζί με τον Έφεδρο Ανθυπολοχαγό Ρούντο στήνουν ένα βαρύ πολυβόλο με διατρητικές σφαίρες και βάλλουν εναντίον των αρμάτων. Και η μάχη γίνεται ακόμα σκληρότερη, αφού τραυματίες και ακρωτηριασμένοι ακόμα, σέρνονται στο έδαφος για να αποτελειώσουν αντίπαλους τραυματίες. Μια τελευταία πλευρική αντέφοδος των Ελλήνων δίνει το σύνθημα για την αρχή του τέλους αυτής της φοβερής σφαγής. Τα άρματα αποχωρώντας καταστρέφονται, άλλα από το Ελληνικό Πυροβολικό και άλλα γλιστρώντας και κατακυλώνοντας στις πλαγιές του 731.

22 Μαρτίου 1941. Όλα μοιάζουν να τελειώνουν. Ο Μουσολίνι αποχωρεί ντροπιασμένος και αηδιασμένος, ενώ Ιταλοί κήρυκες παρουσιάζονται μπροστά από τις Ελληνικές γραμμές ζητώντας ανακωχή, για να μαζέψουν τα πτώματα τα οποία ανήλθαν στον εξωφρενικό αριθμό των 14.000! Ο Υπολοχαγός Λαυρεντίδης μεταβαίνει στο Ιταλικό στρατόπεδο, θέτοντας αυτός δικούς του όρους φυσικά,

για την κατάπαυση του πυρός, οι οποίοι δε γίνονται δεκτοί από την Ιταλική πλευρά. Αποχωρώντας όμως, οι Ιταλοί δεν του έδωσαν τα μάτια ως όφειλαν. Έτσι είχε την ευκαιρία να σημειώσει σημαντικές θέσεις (καταυλισμούς, αποθήκες), για τις οποίες ενημέρωσε το Ελληνικό Πυροβολικό, το οποίο στη συνέχεια έκανε τη δέουσα χρήση αυτών των σημαντικών πληροφοριών. Και οι εχθροπραξίες συνεχίζονται.

Νύχτα 23 προς 24 Μαρτίου 1941: Τελευταία απόπειρα κατάληψης του υψώματος με διπλή επίθεση στις 01:30 και στις 03:00 τα χαράματα. Λόγω του μικρού αριθμού των αντρών και των λίγων πυρομαχικών που διέθεταν, η επίθεση αποκρούστηκε με μπουκάλια μολότωφ, τα οποία οι Έλληνες στρατιώτες τα έσκαγαν κυριολεκτικά πάνω στα πρόσωπα των Ιταλών στρατιωτών. Οι εξαγριωμένοι Έλληνες δε σταμάτησαν εκεί, αφού με τόσες ημέρες μάχης, η υπομονή τους είχε εξαντληθεί. Τους καταδίωξαν, πέρασαν τη χαράδρα με τους χιλιάδες νεκρούς κι έφτασαν - ω του θάρρους τους - μπροστά από τις ιταλικές γραμμές! Επικράτησε πανικός στο ιταλικό στρατόπεδο, αφού μόνο αυτό δεν περίμεναν να δουν: μια χούφτα Έλληνες να τραγουδούν σαν τρελοί μπροστά από τις ιταλικές γραμμές ειρωνικά και χλευαστικά το «Κορόιδο Μουσολίνι»! Φύγανε μετά από ώρα, στα πρώτα κροταλίσματα των Ιταλικών πολυβόλων.

26 Μαρτίου 1941: Η σωτήρια ημέρα ήρθε! Η Γιουγκοσλαβία από φιλοαξονική, εξαιτίας ενός πραξικοπήματος, εν μία νυκτί, προσφεύγει στο συμμαχικό στρατόπεδο. Εκτεθειμένοι λοιπόν οι Ιταλοί από τα ανατολικά, σταματούν τις επιθέσεις σε όλο το μέτωπο, οπότε και οι υπερασπιστές του 731 αποδεικνύονται αληθινοί νικητές και παίρνουν, μετά από μέρες, βαθιές ανάσες. Από περίπου 300 επέμειναν μόνο 70!

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η μάχη του υψώματος 731 έκρινε τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Αν οι Ιταλοί έσπαγαν τις Ελληνικές γραμμές, τότε ο Χίτλερ δε θα επέμβαινε στην Ελλάδα. Αντιθέτως όμως επενέβηκε και οι επιπτώσεις ήταν ιδιαίτερος σοβαρές. Πιο συγκεκριμένα, καθυστέρησε να επέμβει αργότερα στη Ρωσία, με αποτέλεσμα να τον πιάσει ο ρωσικός χειμώνας και να καθηλωθούν οι στρατιές του στα χιόνια και στις πολικές θερμοκρασίες.

Στο ύψωμα 731 δεν υπάρχουν πια βελανιδιές, αλλά το αίμα έχει ποτίσει βαθιά τη γη. Σε 17 ημέρες οι Ιταλοί εξαπέλυσαν περίπου 26 επιθέσεις. Τα πτώματά τους είχαν χρησιμεύσει για προπύργιο του ρηγμαμένου λόφου. Πλέον ο τίτλος «731» είναι πλασματικός, αφού το ύψωμα έχει «κοντύνει» από τους αδιάκοπους βομβαρδισμούς και σήμερα ονομάζεται 729. Αυτοί όμως που πολεμούσαν επάνω του είχαν «ψηλώσει», είχαν αποδειχτεί πραγματικοί γίγαντες. Δικαίως λοιπόν οι «Φίλοι της Ιστορίας Ν. Καρδίτσας» έγειραν ένα μικρό μνημείο στο σημερινό 729, το οποίο θυμίζει τη σύγχρονη τιτανομαχία, που δυστυχώς ουδείς θυμάται και τιμά. Ας ελπίσουμε λοιπόν αυτές οι λίγες γραμμές να μας θυμίσουν τα κατορθώματα των προγόνων μας, ενθυμήσεις που τόσο έχουμε ανάγκη στις μέρες μας.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ :ΤΟΤΟΓΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

